

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216684
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117216684.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: C. M.Š., C.. XX.XX.XXXX, S. Ľ. XX, XXX XX Ľ., v konaní o zaplatenie 475,21 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 29.03.2019 č. k. 14Csp/157/2017-156 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Nepriznáva sa stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol, cit.:

„I. žalobu z a m i e t a ,

II. žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a“.

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 43a ods. 1 a 2, § 43c ods. 1 a 2, § 44 ods. 1 a 2, § 457, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 489, § 708 ods. 1 a 2 a § 710 Občianskeho zákonníka, § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že strany sporu uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorá bola oboma stranami podpísaná dňa 23.05.2007, pričom z tejto zmluvy vyplýva, že žalovaná nežiadala o uzatvorenie zmluvy o poskytnutí služby povolené prečerpanie na osobnom účte. Zistil, že otázka vzniku nepovoleného prečerpania a existencie povinností spojených s nepovoleným prečerpaním, nie je zakotvená priamo v zmluve, ale vo všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“). Výška úroku a poplatkov nebola uvedená v spotrebiteľskej zmluve. V tejto súvislosti poukázal na to, že VOP, úrokové sadzby, resp. sadzobník neboli individuálne dojednané stranami sporu, a tieto jednostranne vypracoval a určil žalobca. Žiadne z obchodných podmienok neboli nikým podpísané ani datované, sú formulárového charakteru a splývajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku. Ďalej poukázal na to, že z predložených listinných dôkazov ani nie je zrejmé, či nárok, resp., ktoré jeho časti, sú uplatnené z titulu zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb a ktoré z titulu zmluvy o povolenom prečerpaní, ktorá súdu doposiaľ nebola predložená, nakoľko žalobca súdu predložil iba návrh klienta na uzatvorenie tejto zmluvy, ktorá ale súdu doposiaľ nebola predložená, nakoľko žalobca súdu predložil iba návrh klienta na uzatvorenie tejto zmluvy, kde je klientom požadovaný debetný limit 1.500 eur, avšak podľa vyjadrenia žalobcu bol žalovanej prvotne povolený limit iba 500 eur a až následne na základe jej žiadosti zo

dňa 09.11.2012 jej bol limit zvýšený na sumu 1.500 eur. Za tejto situácie nemožno konštatovať, že predmetná zmluva vznikla, nakoľko ju žalobca doposiaľ nepredložil a návrh bez akceptácie nemôže byť samotnou zmluvou. V takomto prípade sú strany sporu povinné vrátiť si to, čo si navzájom plnili, teda vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré predstavuje rozdiel medzi žalovanou čerpanými prostriedkami a jej úhradami. Konštatoval, že zo žaloby, resp. z následných vyjadrení žalobcu ani nie je zrejmé, čo tvorí uplatnený nárok, hoci žalobca konštatoval, že je to rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami a zároveň nie je vôbec zrejmé, z titulu ktorej zmluvy si uplatňuje tieto nároky, teda či z platnej zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, alebo zmluvy o povolenom prečerpaní, ktorej dojednanie ale žalobca nepreukázal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, teda žalobca môže žiadať od žalovanej iba tie plnenia, ktoré reálne poskytol v porovnaní s platbami, ktoré realizovala žalovaná. Z prehľadu transakcií, ktoré predložil žalobca dňa 20.07.2017 vyplýva, že žalobca účtoval žalovanej poplatky za transakcie vo výške 530,08 eura, pričom keďže je žalobou uplatňovaná suma vo výške 457,21 eura, je nepochybné, že suma poplatkov, na ktoré žalobca nemá nárok, presahuje žalovanú istinu, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že neúspešný žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že dňa 01.08.2011 bola žalovanému zriadená na osobnom účte služba Povolené prečerpanie na osobnom účte a to na základe návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí služby PP zo dňa 29.7.2011, pričom žalobca zriadil žalovanému službu PP na limit 500 eur. V tejto súvislosti poukázal na čl. III písm. T bod 1. VOP účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní, v zmysle ktorého, cit.: „službu Povolené prečerpanie na osobnom účte zriadi banka na osobnom účte klienta v banke v prípade konkludentného prijatia neodvolateľného návrhu klienta na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby PP bankou, resp. v prípade uzatvorenia zmluvy o poskytovaní služby PP v súlade s podmienkami uvedenými v tejto časti článku III. VOP“. Ďalej poukázal na čl. III. písm. T. bod 15, podľa ktorého cit.: „Klient môže požiadať o zmenu výšky debetného limitu kedykoľvek počas trvania zmluvy predložením písomnej žiadosti banke. Žiadosť o zmenu predstavuje písomný neodvolateľný návrh klienta na uzatvorenie dodatku k zmluve, ktorý sa v prípade jeho konkludentného prijatia bankou stane dodatkom k zmluve.“ Dňa 9.11.2012 došlo na základe žiadosti žalovaného k zmene limitu PP na 1500 eur. Poukázal na to, že všeobecné obchodné podmienky (VOP) sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojim podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného ust. § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu; konkrétne poukázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktoré výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Zdôraznil, že ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojim podpisom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 41Co/39/2018 zo dňa 23.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018 a č. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

8. Žalobca tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

9. Podanou žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatať istiny 475,21 eura z dôvodu, že žalovaná porušila svoju zmluvnú povinnosť, dostala sa na účet do nepovoleného prečerpania a sumu 475,21 eura (nepovolené prečerpanie na účte) aj s úrokom vo výške 28 % p. a. od 13.06.2017 až do zaplatať je povinná zaplatiť. Žalovaná reálne čerpala podľa tvrdení žalobcu v doplnení žaloby zo dňa 20.07.2017 spolu 97.898,47 eura a vykonal na účet kreditné transakcie spolu vo výške 97.423,26 eura.

10. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že dňa 23.05.2007 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu (Dexia banka Slovensko, a.s.) a žalovanou k uzavretiu Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Obsahom tejto Zmluvy bola Zmluva o zriadení účtu, konkrétne rastového osobného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX. V zmluve nie sú uvedené žiadne ustanovenia o poplatkoch.

11. Dňa 29.07.2011 podpísala žalovaná Návrh klienta na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte. V zmysle uvedeného Návrhu mala banka (právny predchodca žalobcu) zriadiť žalovanej službu povolené prečerpanie na osobnom účte formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov do výšky debetného limitu 500 Eur na osobnom účte č. XXXXXXXXXXX/.. Dňa 09.11.2012 podpísala žalovaná Žiadosť o zmenu služby Povolené prečerpanie na osobnom účte / Odstúpenie od zmluvy o Povolenom prečerpaní na osobnom účte. V zmysle uvedenej Žiadosti mala žalovaná požadovať zmenu výšky limitu PP na 1500 eur.

12. Je nepochybné, že Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 23.05.2007 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, na základe ktorých bol žalovanej zriadený osobný účet, je štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Z predloženej Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb je preukázané, že 23.05.2007 medzi žalobkyňou a žalovanou nedošlo k uzavretiu zmluvy o poskytovaní Povoleného prečerpania na osobnom účte, žalovaná výslovne prejavila svoju vôľu označením možnosti „nie“ pri formulácii „zriadenie služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“.

14. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že zmluvu o poskytnutí úveru formou povoleného prečerpania na účte so žalovanou uzatvorila, nakoľko súdu prvej inštancie predložila len návrh žalovanej na uzavretie zmluvy, jeho akceptáciu súdu nepredložila. Zmluva ako dvojstranný právny úkon vzniká na základe dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán. V konaní bolo preukázané, že žalovaná podpísala dňa 29.07.2011 „návrh klienta na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby povoleného prečerpania na osobnom účte“ a následne dňa 09.11.2012 „žiadosť o zmenu služby povoleného prečerpania na osobnom účte“. Podpis žalobcu na všetkých týchto dokumentoch chýba. Z oboch návrhov na uzatvorenie zmluvy vyplynulo, ako poukázal súd prvej inštancie, že žalovaná v čase ich podpisu nemala vedomosť o skutočnej výške limitu povoleného prečerpania, ani o výške úroku ani o ďalších náležitostiach. Tieto údaje mali byť podľa čl. III. písm. T bod 7 VOP žalovanej oznámené až dodatočne, vo výpise z technického systému, ktorý jej mal byť doručený na adresu pre zasielanie výpisov, prípadne tieto údaje mali byť uvedené vo VOP. Podľa názoru odvolacieho súdu teda nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o povolenom prečerpaní.

15. Žalobca v odvolaní poukazuje na to, že otázka vzniku zmluvy o povolenom prečerpaní, zmeny výšky debetného limitu a existencie povinností spojených s nepovoleným prečerpaním nie je zakotvená priamo v zmluve, ale vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len VOP). Ide o podmienky, ktoré vypracovala a presadzuje Prima banka Slovensko, a.s.

16. K tomuto odvolací súd poukazuje na to, že VOP predstavujú podmienky technického charakteru. Spotrebiteľ neočakáva, že vo VOP budú uvedené podstatné náležitosti zmluvy (výška uvereného limitu) či klauzuly na plnenie. Odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice, sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu však, pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú prax, ktorá je nepripustná.

17. Treba akceptovať judikatúru súdov, že VOP sa stavajú súčasťou zmluvy len za predpokladu, že na nich odkazuje perfektná inkorporačná doložka, ktorá predstavuje akýsi adhézny mostík medzi zmluvou a VOP. Aj keby bola inkorporačná doložka v súlade s pravidlami morálky dostatočne transparentná, VOP sú netransparentné (neprijateľné), ak neobsahujú len technické vysvetľujúce klauzuly, ale aj klauzuly zaväzujúce spotrebiteľa na plnenie. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I.ÚS 3512/11 cit.: „Je třeba zdůraznit, že obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

18. Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinností, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil.

19. Keďže ide o tzv. firemné podmienky, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť ním individuálne dojednané, čo predpokladá aj ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Teda ide o také podmienky, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah.

20. V zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, Sadzobník poplatkov, na ktoré zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť a v konečnom dôsledku neplatnosť (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

21. Individuálnosť ich dojednania nie je daná ani tým, že na VOP, prípadne na Sadzobník poplatkov zmluva odkazuje. Nakoniec, neindividuálnosť dojednania VOP vyplýva aj z toho, že neboli nikým

podpísané ani datované. Žalovaná - spotrebiteľka obsah predmetných dokumentov nijako ovplyvniť nemohla.

22. V oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa.

23. Ústavný súd Českej republiky v nálezoch II.ÚS 3/06 zo 06.11.2007 a I.ÚS 3512/11 z 11.11.2013 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný.

24. Je preto nutné konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o posúdení nároku žalobcu ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (plnenie žalobcu bez právneho dôvodu - § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) je správny.

25. Odvolací súd už neskúmal také otázky, akou je povinnosť žalobcu - veriteľa preskúmať bonitu žalovanej. Odvolací súd poznamenáva, že len ťažko sa možno zbaviť pochybnosti o splnení povinnosti na strane dodávateľa úverovej služby posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že túto povinnosť si musí dodávateľ splniť veľmi dôsledne a nepodceniť okrem iného ani rozsah majetku, ktorý zvyšoval spotrebiteľovi, po odpočítaní nákladov na úver a ďalších zákonom predpokladaných výdavkov (§ 7 ods. 20 ZoSÚ). Taktiež to iste platí o povinnosti zohľadniť možné negatívne následky ovplyvňujúce splácanie spotrebiteľského úveru (§ 7 ods. 28 ZoSÚ) napr. „očakávané zníženie schopnosti splácať úver“. Zákon pri tom za hrubé porušenie povinnosti spojené s bezúročnosťou úveru zaraďuje aj vyššie uvedené porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou. Nemali by byť už pochybnosti, že sankcia bezúročnosti v záujme zachovania odradzujúcich účinkov je v rámci úniového práva uznaná ako primeraná (viď. rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veciach C-449/13 zo dňa 18.12.2014, ECLI:EU:C:2014:2464 a C-565/12 zo dňa 27.03.2014, ECLI:EU:C:2014:190).

26. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti ako vecne správny potvrdil.

27. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľne trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).